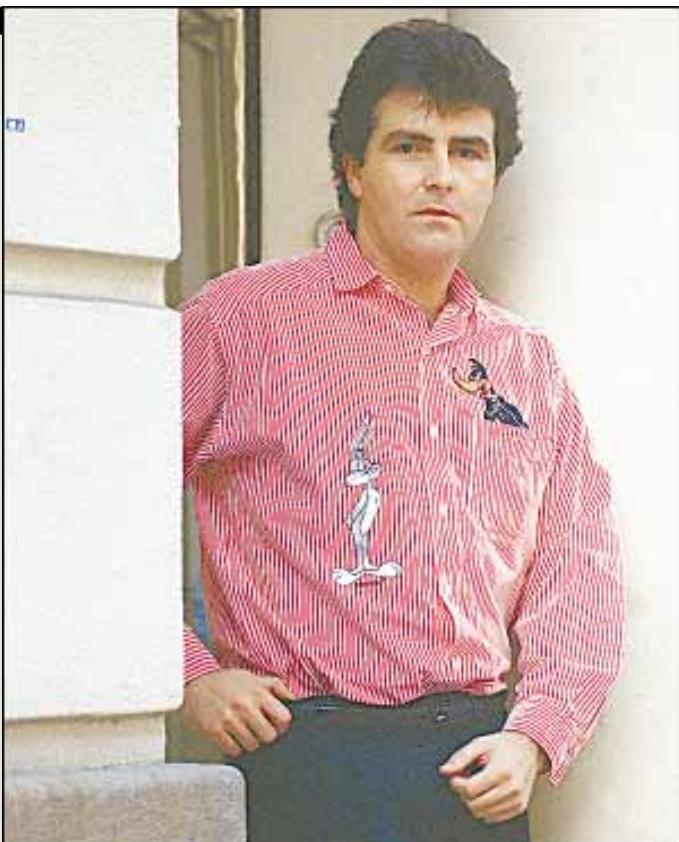

Xavier Sala Economista

APUNT

Ha rebut el premi Rei Joan Carles I d'investigació humanística i científicosocial, que atorga el ministeri d'Educació per distingir els joves investigadors universitaris. Xavier Sala, barceloní, té 34 anys i és llicenciat en econòmiques per la UAB. Es va doctorar en economia a la Universitat de Harvard amb una tesi sobre el creixement econòmic, la branca de l'economia que estudia els factors que determinen els índexs de creixement de la riquesa dels països a llarg termini. Ha impartit classes a Harvard, Yale i Columbia. Diu que té ganes de tornar als Estats Units, on ha viscut deu anys, per poder seguir fent investigació. Actualment imparteix classes d'economia a la Universitat Pompeu Fabra.

CRISTINA CALDERER

M.C. *¿Ja no serveixen les teories tradicionals sobre creixement econòmic?*

X.S. Aquestes teories deien que les empreses havien d'invertir en capital, màquines, béns físics per afavorir el creixement econòmic. Molts països van seguir aquesta línia. Però ara resulta que no és aquest el camí.

M.C. *Quin és el camí, doncs? Què fa créixer l'economia?*

X.S. La inversió en dos altres tipus de béns més importants. Primer el capital humà, la formació de la gent. Els països que fins fa dues setmanes eren miracles econòmics el que han fet és educar molt la població.

M.C. *Educar en quin sentit?*

X.S. En el sentit que els permeti ser flexibles per aplicar la segona inversió important, la tecnologia.

M.C. *Quan parla de miracles ens limitem a l'est d'Àsia, no?*

X.S. Sí, el gran miracle va començar després de la Segona Guerra Mundial al Japó i el van seguir Hong Kong, Singapur, Taiwan i Corea del Sud. Després va venir la nova generació: Tailàndia, Malàisia i Indonèsia.

M.C. *Aquesta nova generació ha petat...*

X.S. Sí, però per raons que no tenen res a veure amb el que dèiem. Ha estat

“Espanya va bé perquè ara aflora tot el diner negre”

Marta Clos

una cosa totalment financera. Aquests països, a més de tenir una mà d'obra molt ben entrenada, també tenen un sector financer que s'ha dedicat a especular. Quan hi ha especulació, un dia arriba el crac.

M.C. *¿A aquests països els treballadors estan més preparats?*
X.S. Han sabut donar l'educació necessària per poder treballar amb noves tecnologies. Per exemple, a Singapur, fa 30 anys, van començar fent tèxtil. Després ho van abandonar i van fer rellotges. Després vídeos, ara ordinadors. I els treballadors s'hi han pogut adaptar.

M.C. *¿És exportable el model?*

X.S. Sí; ho és però s'ha de canviar de mentalitat. No sé si Espanya o Europa serien capaços d'absorbir tot això. Hi ha molt poca mobilitat a la feina. Es busca la seguretat.

M.C. *Cada vegada n'hi ha menys...*

X.S. Sí, suposo que el procés de liberalització que vivim farà canviar la gent d'actitud.

M.C. *¿Què entén vostè per mobilitat?*

X.S. El que és bo per al creixement econòmic és que els treballadors aprenguin a aprendre, a reciclar-se en les feines.

M.C. *S'han acabat les especialitzacions?*

X.S. Fixa't que cada vegada

més les empreses contracten gent que no és especialista. Les financeres i bancs busquen enginyers o matemàtics, no experts en comptabilitat.

M.C. *Quin sentit té?*

X.S. Tenen un punt en comú: poden aprendre qualsevol cosa. És gent llesta, preparada, que té una capacitat d'aprendre impressionant.

M.C. *¿Com hi han arribat els economistes a totes aquestes conclusions?*

X.S. Comparant els països que han crescut i els que no. Mirem els grans desastres d'alguns països d'Àfrica, d'Amèrica Llatina, excepte Xile, o el gran desastre europeu. Europa té una renda molt alta però està estancada.

M.C. *I els Estats Units?*

X.S. Segueix sent el país més ric. Són els líders en tecnologia, els grans invents vénen d'allà. Tenen una economia molt més flexible.

M.C. *¿El Japó superarà algun dia els Estats Units?*

X.S. El problema dels països d'Àsia és que les institucions que han de garantir la llibertat econòmica en molts casos són febles o corruptes.

M.C. *I Espanya? Creu que Espanya va bé?*

X.S. Segur que la política del govern és útil, jo no m'hi poso, però no oblidem una cosa molt important: resulta que, gairebé per sorpresa (fa dos anys era impossible), ara sí que entrarem a l'euro. Què vol dir?

M.C. *Això es pregunta molta gent...*

X.S. Doncs que el 1999 o el 2002 les pessetes desapareixeran. I tota la gent que té diner negre l'ha de treure, perquè amb l'euro serà paper mullat. Què passa? doncs que tot aquest diner negre aflora a l'economia i Espanya va bé. La gent compra cotxes, locals, surt als restaurants. Anirem bé uns quants anys. Després? No ho sé.

Desclot

Barcelona ja mira al mar

Ha estat un retret històric que els barcelonins s'han fet amb un gran sentit d'autoculpa: “Barcelona gira la cara al mar”, “Barcelona dona l'esquena al mar”. ¿Com se l'havia de mirar des de la Barceloneta i amb les fàbriques del Poblenou? Ara, finalment, la ciutat es mira la mar, hi posa bars, ports esportius i fins i tot platges i platgetes. A la nit, tot és mar. I el pecat s'inverteix. Perquè sembla que Barcelona només es dedica a mirar cap a l'aigua. Ahir, per exemple, se'n queixava amargament el nord. L'alcalde de Perpinyà va acostar-se a la seva capital per celebrar el cinquè aniversari de presència de la delegació i ho va fer al restaurant Set Portes, considerant que, col·locat en el punt neuràlgic situat tot just davant de la mar que tothom es mira tant, també l'acabarien veient a ell. Joan Pau Alduy es va doldre de París, sempre massa lluny, però també va retreure a Barcelona que miri poc al nord. I que, ara que pot, no se'n preocupi gens. L'alcalde de Perpinyà, que ja es comença a expressar en un català precari però eficaç, va demanar la quota d'atenció necessària que els pertany. Alduy va afirmar que ell ja anima els seus, que diu als botiguers que es mirin Figueres, on a les deu els carrers encara viuen, i que deixin de mirar tant a França, on a les set ja és de nit tancada. “Ja no és ni tan sols una qüestió de llengües ni d'identitat, sinó de recuperar les formes de vida que ens són pròpies”. Abans Perpinyà era com les altres ciutats catalanes i ara pretén tornar-hi amb tanta prudència com calgui. L'alcalde, que no voldria acabar inclòs en la gran llista de *catalanoescèptics*, va confiar en l'arribada de l'euro i del TGV per animar els *sudistes* a no perdre el nord.

Menys obstacles

Però no tot en aquest diner va ser retret just: també va haver-hi alguna alegria. Els membres més malèvols de la delegació nord-catalana, per exemple, van confirmar que sí, que el prefecte del departament dels Pirineus Orientals, Bernard Bonnet, vell amic de l'AVUI, ja té un lloc assignat a París, a l'Oficina de Territoris d'Ultramar. L'última crisi de Lionel Jospin la va suscitar una pregunta d'un diputat de l'illa de la Reunió. Amb Bonnet allà, això només és una broma i el còctel tardocolonial pot acabar convertir en un polvorí. Deia també la part catalanista més sentida que no es poden queixar de l'actual cònsol francès a Barcelona. Molt més tranquil que l'anterior. “Aquest ja no creu que la sedició del sud acabarà muntant uns altres fets de Prats de Molló, però ara de baix a dalt.”